

ETÍLIC

Josep Gregori

Tractà inútilment de desprendre's de les formigues que, a milers o potser a milions, intentaven devorar les seues despulles.

El ròssec era demoníac vora els ulls. Els obria i els tancava, però semblava que aquells moviments no feien sinó alimentar la voracitat de les formigues. S'espolsava els pantalons amb unes mans difícils, unflades.

Els arbres de la civilització despertaven implacablement del somni d'una nit d'estiu, en la que les metamorfosis havien estat els elements menys maravillosos.

Feia calor. Feia calor fora, però també a la seua gola aspra i irritada, i també al seu cap, genialment absurd i inconnexe, i a les seues mans, plenes de formigues atrafegades en mantenir-les embotades i farcides de carn tova i insensible.

Notava les formigues. Ara i adés s'enfilaven cada vegada més enfollides i nervioses, a la recerca de qualsevol fragment de la seua verinada i inconsistent corpenta.

Decidí colpejar-se, temptejar la sensibilitat amb colps de puny, espolsar-se tot d'una les formigues rabents que consumien la seua voluntat, però les topades eren somortes, com de flocs de cotó, d'un cotó formiguejant també. A pesar d'això, insistí. Mossegà la pròpia inconsciència i, a queixalades, pogué dessagnar-la d'una forma que n'hauria semblat quasi imprevisible. Se sentia a mitjan camí entre el seu paradís i el món. I allò l'entristia. Se sentia amarg mentre retornava perquè sabia de la inutilitat d'emergir, però també aquest pensament fou catalogat d'inútil.

Els gegants de ciment començaren a establir-se definitivament. Les formigues vivien apressadament els seus darrers minuts, contorsionant-se màgicament, en el verí après que les negava.

Els seus membres es van fer consistents, i les seues mans, encara unflades, s'aferraren a la realitat, encara que amb l'anhel fixat en el naufragi.

Als ulls s'hi anà esbandint la nerviosa taca negra. Les formigues que havien aconseguit perviure s'afanyaren a instal·lar-se al cervell, provinents del tot arreu suat. Havien aplegat, potser, a través d'algun humit orifici i s'acumulaven, pesants, dins del crani.

No hi havia cap dubte: començava a recordar. Continuava colpejant-se amb uns dits embolicats en cordells d'esparg, però ara sí que sentí els cops, i també la masegada de la carn, de la seua emmetzinada carn que hauria estat capaç d'asfixiar probablement moltes, moltes més, de les formigues que poguessen cabre en una imaginació qualsevol.

Darrere les façanes blanques o grises, la cronologia es despertava i trobava davant seu una nit destruïda, destrossada amb afany i sadisme. L'esguardà i no s'atreví a somriure, girà la cara amb menyspreu, potser amb el mateix menyspreu que exhibeix la casta dels déus davant qualsevol creació mortal.

Va comprovar que podia alçar-se. Que als peus havien desaparegut també les formigues i que la botella grisa —blanca i grisa, com les façanes— contenia encara agòniques traces del líquid. Amb les mans, balbes encara, la prengué i intentà llançar-la amb força a la voravia d'enfront. El cap, ple de ressons de màgies, d'espurnes, de colors mai no imaginats, de llenços en blanc i de formigues, s'estremí amb l'esclat d'aigua de torrent continguda. Els seus ulls, reblits de nafres, van veure l'ànima en trossets escampadissos que semblaven vidre.

Prou, va dir-se a mena de corollari i emprengué el camí que li dictava la memòria de les seues sabates, massa ancianes. També les formigues del cervell havien mort, però deixant una pesantor complicada de desallotjar.

El seu calcer dissenyà i mesurà itineraris i ell els acatava inconscientment. Les façanes eren ja ben grogues, però canviants. A la fi entropessà amb un hangar, una construcció ventruda amb el costellam metàl·lic, les entranyes il·luminades, i la cara neta, però eixuta —com la de tots aquells corpresos per la infelicitat.

Mentre travessava el gran vestíbul de tessel·les de colors i daurades, de frustrats marbres i de desdentades fustes, d'ulls que parlaven i expeniènt bitllets, recordava les imatges que havia begut, i negligia tot l'alcohol injectat en la seua persona, constituïda a tot estirar —i després de fer un inventari benevolent— per una corpenta rígida i un fardell de carns toves i verdes.

Vendavals de tabacs difunts, en descomposició, voleiaven per damunt del seu cap, travessat en aquells moments per l'última, persistent, formiga. Podia assumir ja com a pròpies, totes les facultats que havia posseït des

del temps de la concepció. Podia caminar. Olorava el tuf àcid dels incomp-
tables cigarrets que havien arribat a consumir paciències pressumptament
incòlumes. Tocava esperes nervioses, absències profundes, presències frà-
gils, viatjants de randes, les hores de son, les carícies amargues dels adéus,...
Podia recordar.

Lentament, com si no tingués un rumb prefixat, es dirigí als urinaris
amb l'esperança que, la darrera de les formigues s'escolàs amb aquells lí-
quids que li rebentaven el cos.

Il·lustració de Joan Castejón per al Llibre de Dènia, ed. La Marina Alta, Pedreguer 1981.